

Vážení zákazníci,

dovolujeme si Vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství BEN – technická literatura
redakce@ben.cz

3. ZÁKLADNÍ OPERACE S INFORMACÍ

Je několik základních operací, které lze s informací provádět, aby mohlo být naplněno to, co si nese v definici, tj. aby mohla organizovat nebo v organizovaném stavu udržovat. Jsou to operace *získání, přenos, ukládání (pamatování), zpracování a využití* informace. Také bychom neměli zapomenout na operaci, která není ryze technická, jako předchozí, ale je v dnešní době neobyčejně aktuální. Je to obchodování s informací, ale to je vlastně jiný způsob využití informace.

3.1 Získání informace

Získání informace je důsledek tázání se, ať již ústně, nebo technicky, tj. měřením. Otázka je vlastně výběrovým filtrem, který z nepřeberného množství vnějších podnětů zaměří činnost hledání. Pro běžnou lidskou praxi to znamená vyslovit otázku a pak hledat možné zdroje informace, o kterých předpokládáme, že tuto informaci mají – rodiče, učitel, škola [32], kurz, článek, kniha, Internet, praxe = vlastní nebo cizí zkušenost, ...

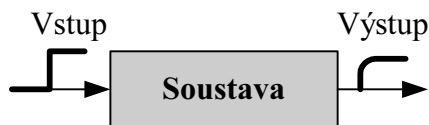
V technické realizaci se získání informace odvíjí od problému, který máme řešit a od odpovídající volby veličiny, která má na naši otázku odpovědět, od volby odpovídajícího čidla a místa zabudování tohoto čidla. Volba veličiny nemusí být vždy snadná a jednoznačná, protože o stavu systému může vypovídat více fyzikálních veličin (např. výšku hladiny v nádrži můžeme zjišťovat plovákem, tlakem sloupce kapaliny, vážením nebo ultrazvukem), stejně tak volba konkrétního čidla a volba místa měření nemusí být jednoznačnou záležitostí. Bývá často ovlivněna zkušenostmi řešitele.

Např. pro bezpečný stav papíňáku nesmíme překročit určitý tlak. Jistí se to obvykle tlakovou pojistkou – pojistným ventilem, který v sobě slučuje funkci měření tlaku i odpovídajícího zásahu, tj. odtlakování. Existovaly také konstrukce, které jistily tlak tepelně závislým ventilem – jakousi tavnou pojistkou, která se roztavila zvýšeným teplem, které odpovídalo zvýšenému tlaku a tím uvolnilo odfukový otvor.

Někdy pro zjištění určitého parametru (měření účinnosti, výkonu apod.) nestačí jen jedna fyzikální veličina a pak je třeba hledat optimální volbu zdrojových informací, které je třeba následně ještě zpracovat – například vynásobit.

Proces získávání informace je zdánlivě jednoduchý, avšak je provázen mnohými problémy, které vyplývají z podmínky kompatibility, včasnosti a relevantnosti. Způsob získání informace může velmi podstatně ovlivnit její výsledné vlastnosti tj. pravdivost, včasnost a relevantnost. Speciální metodou získávání informace je metoda „černé

skříňky¹¹⁾“ (viz obr. 3.1). Pomocí této metody se zjišťují vlastnosti složitých soustav, které mají být řízeny a to tak, že na vstup soustavy, která je v klidu (ustáleném stavu) přivedeme signál předem definovaného průběhu (např. změna veličiny skokem, harmonický signál, definovaný impulz) a na výstupu pak sledujeme, jak se signál průchodem soustavou změnil. Tak můžeme usoudit na vlastnosti zkoumané soustavy.

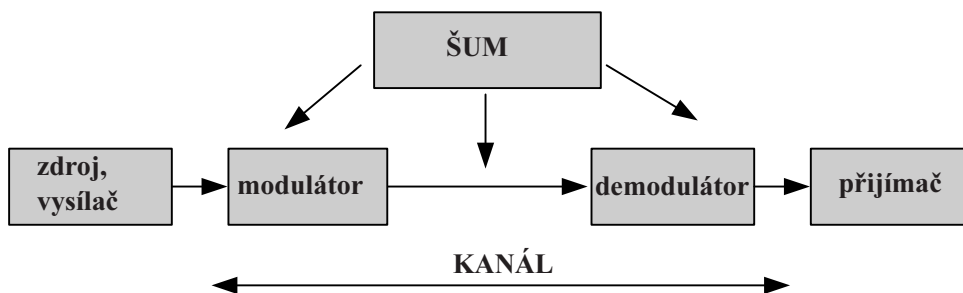
Obr. 3.1 Odezva černé skříňky

Zcela speciální kategorií získávání informací je vojenské a průmyslové zpravodajství.

3.2 Přenos informace

Pro přenos informace je definován pojem kanál:

Kanál je cesta přenosu informace mezi vysílačem a příjemcem jakkoli uskutečněná. Vysílač i přijímač, mohou být jak člověk, tak i přístroj. Posel, holub, listonoš, drát, atmosféra, trubka, obrazovka atd. jsou také možné články informačního kanálu (obr. 3.2).

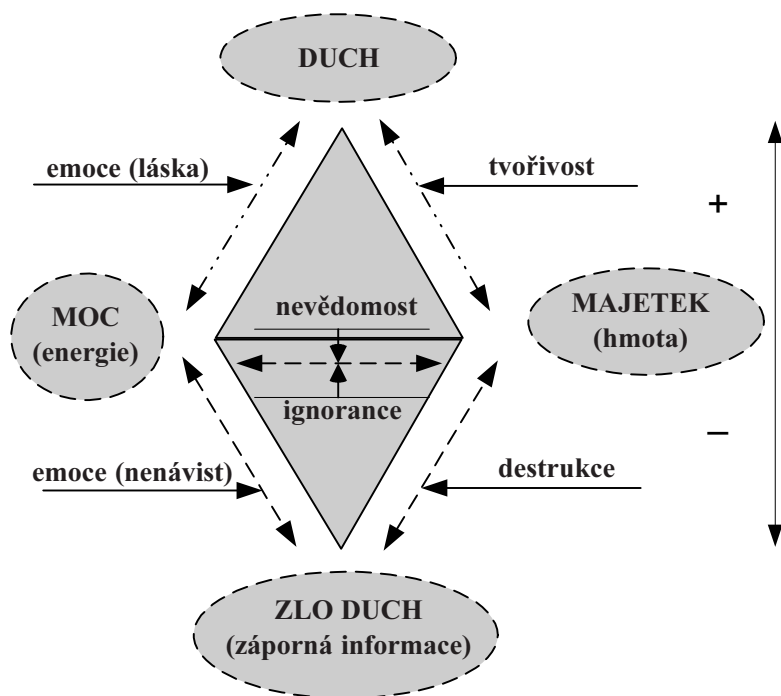
Obr. 3.2 Zobrazení informačního kanálu

Každý kanál je určen prostředím, ve kterém je vytvářen. Toto prostředí může být přirozené nebo umělé. Víme, že se ve vodě i ve vzduchu a nakonec i v pevné hmotě mohou šířit různé signály = informace. Jak přirozená, tak i umělá prostředí mají své specifické vlastnosti, které ovlivňují technické vlastnosti příslušného kanálu. Stejně tak i různé energie mají své specifické vlastnosti a tak je vždy nutné při tvorbě přenosového

¹¹⁾ Neplést si s černou skříňkou používanou v letadlech, která slouží pouze k záznamu důležitých informací v časovém úseku vázaného na letové potíže či katastrofu.

- mezi duchem a majetkem za nepřítomnosti moci odpovídají *tvorivosti*, při záporné informaci *destrukci*,
- vztahy mezi mocí a majetkem za nepřítomnosti informace odpovídají pojmu *ignorance* či *nevědomosti*, zde znaménko informace nemá význam.

Protiklady u prvních dvou vztahů odpovídají situaci poklesu nebo nárůstu entropie, protože člověku, jako zatím jedinému známému tvorů (alespoň si to pyšně myslíme), byla dána **možnost volby mezi dobrem a zlem** a tedy mezi poklesem nebo nárůstem entropie v důsledku jeho činů. Vztah mezi mocí a hmotou je bez protipólu, protože postrádá hybatele – ducha. Z toho vyplývá, že duchovní vývoj je pro člověka velmi podstatný a vlastně by měl dominovat. Duchem se totiž člověk výrazně odlišuje od okolního světa. Současný svět západní civilizace již v podstatě dosáhl naplnění své hmotné stránky (má v podstatě vše, co potřebuje k bezstarostnému životu, tj. nemusí se obávat o svou hmotnou existenci) i s tím související stránku moci (ekonomicky ovládá svět), ale zatím má ohromné manko v rozvoji své duchovní stránky. Pomocí ducha by měl člověk udržovat rovnováhu systému. V našem globalizovaném světě je to minimálně prostor planety Země. Neboť nedostatek ducha u těch, kteří mají moc a majetek se projevuje jako *ignorance*, která na druhé straně u lidí, kteří nemají majetek, ale mají moc (sílu) ve své mase (duch masy se blíží obvykle nule), vyvolává nenávisť.

Obr. 5.2 Filozofický aspekt – člověk × informace

11. INFORMACE A MEDICÍNA

Přijetí informace jako třetí základní kategorie, která se podílí podstatnou měrou na vzniku a vývoji nám známého vesmíru má významný dopad i na přijetí dosud odmítaných léčebných postupů a i celých disciplín léčení. Léčebné postupy, které se dosud vymykají postupům přednášeným na euro-amerických lékařských fakultách, jsou převážnou většinou lékařské obce odmítány nebo přijímány s velikou nedůvěrou. Dalším hlediskem, které generuje odmítavý postoj je fakt, že informace (pokud vůbec) je dosud vnímána v jiné rovině a není svazována se svou „exekutivní mocí“, kterou ve skutečnosti má. Určitý vliv jistě také budou mít farmaceutické koncerny, které nerady vidí léčebné metody, které se, obvykle bez problémů, obejdu bez jejich produktů. Dalším důvodem je, že některé léčebné postupy provádějí léčitelé bez lékařské aprobace a kontrola nad jejich činností je problematická a jak je obecně známo, podvodníci a zneuživatelé se vyskytují od té nejnižší úrovně lidských činností až po parlament a vládu. Snad poslední důvod odmítání je obtížné dokazování vlivu čehosi nehmotného. Na druhou stranu je potřeba upozornit i na to, že neexistuje skutečně vážně míněná snaha ověřovat netradiční postupy a pokud se i taková ověření objeví jsou buď zpochybnována, nebo ignorována.

Smutný je případ ověřování výsledků metody MUDr. Fortýna, který zjistil, že některé rakovinné nádory zahynou, pokud se jim zamezí vyživování krevní cestou. Jeho výsledky byly odmítány především proto, že se předpokládalo, že organizmus pacienta bude otráven zbytky rozkládající se hmoty nádoru. A navíc to bylo proti všem standardním léčebným zvyklostem. Až na silný nátlak laické veřejnosti se uspořádal pokus, který měl prokázat jak to vlastně je. Bohužel výběr pacientů byl takový, že předurčoval výsledek pokusu. Všichni vybraní pacienti byli po předchozí intenzivní léčbě, včetně ozařování a chemoterapie, a byli tzv. „odepsaní“. Navzdory tomu však byla pokusem vyloučena hlavní námitka oponentů MUDr. Fortýna. Žádný z pacientů nezemřel na sepsi (otravu) po rozkládajících se zbytcích nádorů. Příčina smrti byla především totální vyčerpanost a ztráta imunity po předchozí drastické léčbě. Ovšem nelze s jistotou tvrdit, že by se tito pacienti vyléčili, kdyby se nová metoda použila dříve. Nikdo totiž nemůže vědět, zda již skutečně nebyli „na řadě“. Když si připomeneme pohádku Dařbuján a Pandrhola, kde bylo možno léčit pouze, když smrtka stála u nohou pacienta. Když stála u hlavy, léčit se nesmělo a ani to nemělo cenu. Současní lékaři a léčitelé³⁸⁾, kteří jsou na výši, toto vědí, a proto se vždy v duchu ptají zda smějí léčit. To ale neznamená, že když nesmějí léčit, odejdou od pacienta. Pomohou mu však důstojně opustit pozemské bytí.

³⁸⁾ V dnešní době již existuje značné množství vysokoškolsky vzdělaných lékařů, kteří jsou schopni používat i některé léčitelské praktiky a jsou s nimi velmi úspěšní.

Naštěstí stále přibývá erudovaných lékařů, kteří vedle základní alopatické medicíny také používají některé alternativní postupy.

Velmi diskutovanou je také homeopatická medicína, která bývá nejčastěji odmítána námitkou, že jde pouze o placebo efekt. Ovšem my již víme, že placebo efekt je působení informace na organismus.

Cituji zde Vojtěcha Novotného výňatkem z [24]:

Naše euroamerická medicína nazývá magickou složku léčby „placebo efektem“ a zjevně si s ní neví příliš rady. Jev je to natolik významný, že s ním musí počítat veškeré testy klinické účinnosti léků a léčebných postupů. Kontrolní skupinou při nich nejsou (jak by bylo lze naivně očekávat) pacienti neléčení, nýbrž pacienti léčení pouze magicky, tedy „neúčinným“ placebem. Zatímco léky vyvinuté rigorózní medicínskou vědou účinkovat mohou, ale také nemusí, magie účinkuje vždy a musí být tedy do designu klinických experimentů zahrnuta, ať už si o tom striktně racionální vědci myslí cokoli.

Počet studií, snažících se zvyšovat léčebný účinek placeba, čili dále zdokonalovat metodu magické léčby, je pozoruhodně malý ve srovnání s masivním úsilím o zlepšení účinnosti léků. Vývoj ve společenském postavení evropských lékařů od neomylných autorit v bílých pláštích ke kvalifikovaným servisním opravářům našich organismů vede pravděpodobně k dalšímu poklesu účinnosti magické léčby v našich nemocnicích.

Není tedy divu, že i u nás se magie odděluje od institucionálního zdravotnictví a tradiční roli šamanů na sebe berou léčitelé. Mnozí lékaři ovšem magickou roli svých kolegů ne zcela chápou a věří, že obliba léčitelů je pouze důsledkem nedostatečné osvěty a informovanosti lidu o výtvarných vědecké medicíny. Pohoršují se dokonce i nad tím, že léčitelé pracují s placebem. To je ovšem totéž, jako kdyby si někdo stěžoval na lékaře, že si usnadňuje práci penicilínem.

V každém případě pacientům, zdá se, nikterak nevdá, že byli vyléčeni nevědecky, a tedy jaksi nepatřičně...

11.1 Nový pohled na očkování

Očkování (vakcinace), objevená Luisem Pasteurem³⁹⁾ spočívá v tom, že se do organismu, který má být chráněn, vpraví malá dávka oslabených nebo zneškodněných bakterií nebo virů, které v těle příjemce odstartují obrannou reakci imunitního systému, který se naučí s vetřelcem bojovat jednak tím, že má vetřelce „přečteného“, jednak tím, že si během prvotní reakce organismu na oslabeného vetřelce může připravit pomocné

³⁹⁾ Louis Pasteur (1822–1895) francouzský chemik a bakteriolog, zakladatel stereochemie, mikrobiologie a imunologie. Objevil optickou aktivitu chem. látek. Objevil možnost očkování proti sněti slezinné (1881) a vzteklině (1885). Založil světové středisko studia patogenních činitelů a prevence nakažlivých chorob (Pasteurův ústav v Paříži 1889).

12.2 Co je to Duše

Někteří jedinci jsou schopni existenci Duše popřít, někteří na to nemají odvalu, protože „co kdyby“. Někteří v existenci Duše věří. Jen málo lidí vám řekne, že VĚDÍ, že Duše je. Skeptici na to odpoví: Dokaž to.

Lidská Duše je pojem, který se táhne s člověkem od jeho sebeuvědomění se. Pro většinu je to spjato s nějakou formou náboženství, protože církev s pojmem Duše pracují. Přesto to s náboženstvím nemá co dělat, jako nemá s náboženstvím co dělat existence lidského vědomí, mozek aj.

Důkaz „Duše“ se zdá nemožný. Alespoň pokud máme na mysli jeho hmatatelnost. Jak také, když Duše byla a je vnímána jako nehmotná, jako jakési fluidum, podobně jako kdysi energie. Ale v matematice existuje celá škála důkazů, které jsou schopny dokázat existenci nehmotných vazeb a vztahů. Jsou nepřímé a přesto se považují za vědecké.

Práce Raymonda Moodyho, který se ve své knize *Život po životě* [27] z roku 1975, zabýval vědeckým výzkumem prožitků blízkosti smrti a v práci z roku 1990 *Život před životem* [28], kde se snaží vědeckým postupem ověřit inkarnace, rozhýbaly aktivity kolem zkoumání jevů, které byly přisouzeny pouze víře a náboženským postojům. Známými vědci z této oblasti jsou také český vědec Stanislav Grof se svoji ženou Christinou, kteří se zabývali zkoumáním stavu vědomí pod vlivem psychedelických látek (LSD).

V žádném případě nesmíme zapomenout na práce C. G. Junga⁴⁹⁾, které se zbývaly psychologií lidského nevědomí a pomohly k pochopení některých psychických chorob a rozšířily náš obzor o nové vědecké přístupy a na nový pohled na člověka a jeho problémy.

Zajímavé závěry učinil také Rick Strassman po svých pokusech, které začal v roce 1990. Zkoumal účinky psychedelické látky DMT (N, N-dimethyltryptamin), která má silnou a rychlou účinnost na vznik spirituálních stavů. DMT je látka, která je přirozeně přítomna v lidském těle a její působení ovlivňuje epifýza v našem mozku. Ve své knize [29] píše:

„...Jako endogenní psychedelikum se může DMT podílet na přirozeně se dostávajících psychoaktivních stavech, které nemají nic společného s látkami z vnějšku, přestože jsou psychedelickým stavům těmito látkami vyvolanými podobné. Mezi tyto stavy lze jistě počítat psychózu, ale nesmíme opomenout ani stavy, které s mentálním onemocněním nesouvisí. S přítomností DMT mohou být spojeny i další stavy jako zrození, smrt a stavy blízké smrti, zkušenost setkání s bytostmi z jiných světů či mystické spirituální zážitky.“

⁴⁹⁾ Carl Gustav Jung (1875–1961), švýcarský myslitel, psycholog a psychiatr a objevitel analytické hlubinné psychologie. Zavedl a vysvětlil pojmy jako psychologický archetyp, kolektivní nevědomí a synchronicita. Zkoumal západní i východní filozofii, alchymii, astrologii, sociologii jakož i literaturu. Pracoval vědecky a vedle toho měl vlastní klinickou praxi. Zdůrazňoval důležitost vyváženosti a harmonie pro zdraví jedince, místo tihnutí k vědě a logice.

Strassman nazval molekulu DMT „molekulou Duše“ a ve své knize píše:

„Molekula Duše vzbuzuje psychologický stav, který považujeme za ‚spirituální – duchovní‘. Jsou to pocity mimořádné radosti, bezčasí a jistoty, že to co zakoušíme, je více než reálné. Takováto látka nám může pomoci k hlubokému porozumění koexistence protikladů, jako je život a smrt; k pochopení základní jednoty všech fenoménů a k moudrosti a lásce prostupující existenci všeho... Je důležité, že molekula Duše není ‚spirituální‘ sama o sobě. Je to nástroj, jakýsi dopravní prostředek... Zaveze nás do světů, které zná jen ona sama. Musíme se jen pevně připoutat a být připraveni, protože duchovní není jen nebe, může být i peklem, fantazií i noční můrou, přestože by se nám mohlo zdát, že úloha molekuly Duše je andělská, může se snadno změnit v démonickou...“

Tento lékař a psychiatr našel spouštěcí látku pro „projevy Duše“. Zkusme se tedy na tento problém podívat blíže a z jiného zorného úhlu. Matematici používají k důkazům, mimo jiné, také nepřímou metodu, při které předpokládají nějaké výchozí vlastnosti, které pak postupně vyvrátí, nebo potvrdí.

Jasně je, že Duše, pokud existuje, je nehmotná, čehož nepřímý důkaz je, že zatím nebyla prokázána např. pitvou a ani jako nějaká sloučenina, i když „molekula Duše“ by k tomuto pohledu někoho mohla svádět. Když je tedy nehmotná a pokud existuje, musí být ve formě nějaké energie. To by však na Duši bylo málo. My víme, že energie může být informovaná a že se tato informace také uchovává ve formě struktury energetického pole. (Zajímavé je, že pojem pole někomu vnukává plošnou představu, ale to zdaleka nemusí být pravda – většina polí je prostorových.)

Přijmeme tedy pracovní představu, že Duše je ergo-informační útvar. Jakási „koule“ neviditelné energetické plazmy (něco jako kulový blesk) s velmi vysokou organizovaností a pamětí, jakési nehmotné, holografické DVD. O velikosti nemůžeme mluvit, protože nehmotný předmět nelze měřit hmotnými prostředky. Potud k možné „fyzikální“ realizovatelnosti či představě Duše.

K tomu, aby živočišný organizmus mohl existovat a rozvíjet se, potřebuje cosi, co mu to umožní. „Jiskru boží“ nebo(li) Duši. Je to cosi, co z biologické struktury učiní autonomní, tj. nezávislý živý systém, který má možnost se dále samostatně vyvíjet a zdokonalovat (snižovat svojí entropii ve smyslu Schrödingerově), na rozdíl od neživých systémů.

Zkusme nyní tuto paralelu. Není to „Golemův šém“, co potřebuje živočišný organizmus, aby fungoval? Není „Golemův šém“ jenom hmotnou přípodobou Duše? Až když vstoupí, začíná organizmus fungovat, když odejde, tak je konec. Pohádky a pověsti v sobě nesou mnoho takovýchto skrytých nápoděb a informací.

Většina lidí si myslí, že člověk je stvořen počítím. To je jistě nezbytné, aby nějaký tvor mohl nakonec přijít na svět. Početí je totiž objednávka na tohoto tvora. Dovolím si trochu hrubý přírámek: „Jako když si někdo objedná v automobilce automobil. Avšak automobil potřebuje řidiče, který tomu automobilu teprve dává smysl a určuje směr jízdy.“ V tomto případě vlastně o vlastnostech budoucího „řidiče“ téměř nic nevíme.